

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om
upphävande av 5 § 2 mom. lagen om räntestöd för hyresbostadslån**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att det förfarande frångås enligt vilket miljöministeriet beslutar om hur stor ränta långivarna högst får uppbära för sådana räntestödslån som avses i lagen om räntestöd för hyresbostadslån. Maximiräntan skall bestämmas enbart på basis av det allmänna stadgande som redan nu finns i lagen och

enligt vilket räntan får vara högst lika stor som den ränta som vid respektive tidpunkt allmänt tillämpas på lån som beviljas för liknande ändamål.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfast.

MOTIVERING

1. Nuläget och de föreslagna ändringarna

Enligt 5 § (62/85) 1 mom. lagen om räntestöd för hyresbostadslån (867/80) får den ränta som långivaren uppbär för räntestödslån vara högst lika stor som den ränta som vid respektive tidpunkt allmänt tillämpas på lån som beviljas för liknande ändamål. Enligt paragrafens 2 mom. beslutar miljöministeriet, efter att ha inhämtat Finlands Banks utlåtande, hur stor ränta som högst får uppbäras för räntestödslån.

I praktiken har variationerna i maximiräntan följt förändringarna i Finlands Banks grundränta. Senast har miljöministeriet genom sitt beslut av den 30 december 1992 — i anslutning till sänkningen av grundräntan fr.o.m. den 1 januari 1993 — tills vidare fastställt den årliga räntan för räntestödslån till högst 9,5 % för räntestödslån som godkänts före 1986, högst 10 % för räntestödslån som godkänts under tiden mellan den 1 januari 1986 och den 31 augusti 1992 samt högst 11,5 % för räntestödslån som godkänts fr.o.m. den 1 september 1992. Hypo-

teksinrättningarna får dock uppbära en ränta som är 1/2 procentenhet högre än vad de vid respektive tidpunkt betalar för det obligationslån av vilket räntestödslånet beviljats.

Det faktum att medelränteregleringen vid bankernas utlåning upphörde i mitten av senaste årtionde har försvårat tillämpningen av räntestödssystemet, som baserar sig på uppställandet av en maximiränta. I dagens läge, när räntorna varierar enligt situationen på marknaden, är det praktiskt taget omöjligt att på administrativ väg fastställa maximiräntan på ett ändamålsenligt sätt. En alltför låg maximiränta minskar utbudet av krediter, och en alltför hög maximiränta kan leda till att takräntorna tillämpas utan konkurrens.

Finlands Bank ansåg i sitt utlåtande till miljöministeriet av den 8 juli 1992 att det inte längre är ändamålsenligt att maximiräntornas förändringar är bundna till förändringarna i grundräntan. Grundräntan som fastställs på administrativ väg och förändringarna i den återspeglar dåligt situationen på kreditmarknaden. Därför konstaterar Finlands Bank i sitt utlåtande att det vore ändamålsenligt att

frånga fastställandet av en maximiränta i anslutning till stödsystemen. Detta har också räntestödsarbetsgruppen föreslagit i sitt betänkande av den 2 maj 1991.

I samband med att systemet med bostadssparpremier reformerades ändrades lagen om räntestödslån för anskaffande av ägarbostad (639/82) fr.o.m. ingången av 1993 så, att den maximiränta som uppbärs för räntestödslånen inte längre fastställs genom detaljerade stadganden när det gäller lån enligt nya avtal. Liknande reformer har genomförts också inom andra förvaltningsområden.

De ovan nämnda problemen har äventyrat funktionsdugligheten hos systemet med räntestödslån för hyresbostäder. När det gäller räntestödslånen bör räntenivån å ena sidan vara sådan att lånen förblir skäligen låntågarna men å andra sidan sådan att den garanterar att penninginstitutet beviljar nya räntestödslån. Därför föreslås det att lagens 5 § 2 mom. upphävs, varvid det förfarande frångås enligt vilket miljöministeriet, efter att ha inhämtat Finlands Banks utlåtande i saken, beslutar hur stor ränta som får uppbäras för räntestödslån. Maximiräntan för räntestödslån skall enligt förslaget bestämmas enbart på basis av det ovan nämnda allmänna stadgandet i 5 § 1 mom.

2. Propositionens statsekonomiska verkningar

Propositionen har inga omedelbara statsekonomiska verkningar. Beslut om fullmakten att godkänna räntestödslån och om beloppet av den räntegottgörelse som skall betalas fattas årligen i statsbudgeten.

3. Ärendets beredning

Propositionen har beretts som tjänsteupdrag vid miljöministeriet. Vid beredningen har beaktats Finlands Banks utlåtanden och finansministeriets räntestödsarbetsgrupps betänkande (kommittébetänkande 1991:17).

4. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst. Det föreslås dock att på räntestödslån som godkänts innan lagen trätt i kraft fortfarande skall tillämpas det upphävda 5 § 2 mom. Miljöministeriet skall då fortfarande vid behov besluta om maximiräntorna för dessa lån.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

L a g**om upphävande av 5 § 2 mom. lagen om räntestöd för hyresbostadslån**

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

1 §

Härmed upphävs 5 § 2 mom. lagen den 19 december 1980 om räntestöd för hyresbostadslån (867/80), sådant det lyder i lag av den 18 januari 1985 (62/85).

2 §

Denna lag träder i kraft den 199 .

På räntestödslån som godkänts innan denna lag trätt i kraft tillämpas dock fortfarande det upphävda 5 § 2 mom. sådant det lyder när denna lag träder i kraft.

Helsingfors den 26 februari 1993

Republikens President

MAUNO KOIVISTO

Miljöminister Sirpa Pietikäinen

Lag

om upphävande av 5 § 2 mom. lagen om räntestöd för hyresbostadslån

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

5 §

Miljöministeriet beslutar, efter att ha inhämtat Finlands Banks utlåtande i saken, hur stor ränta som högst får uppbäras för räntestödslån.

(upphävs)

Denna lag träder i kraft den 199 .

På räntestödslån som godkänts innan denna lag trätt i kraft tillämpas dock fortfarande det upphävda 5 § 2 mom. sådant det lyder när denna lag träder i kraft.
